

Rasmus Nordqvists tale ved Folketingets afslutningsdebat

Taler

Rasmus Nordqvist
Folketingsmedlem for
Alternativet

Dato

31. maj 2017

Sted

Folketingssalen

Tak. Man får næsten lyst til at lave sin tale fuldstændig om og tale om de uheldige udmeldinger, der kommer fra USA i disse timer, om, at Trump måske vender tommelfingeren nedad til Parisaftalen. Det må vi jo håbe ikke viser sig at være sandt, for det ville godt nok være en katastrofe. Men jeg vil alligevel holde mig til den tale, som jeg havde forberedt.

Det, jeg normalt altid prøver på, er jo at tale ting op, for det er noget, vi i Alternativet rigtig godt kan lide. Vi kan godt lide at tale ting op. Vi vil gerne tale alt det op, som vi synes giver mening i forhold til at skabe en bæredygtig omstilling. Vi gør det så meget, vi kan, men det forudsætter, at der er noget at tale op, og at der er noget, der er værd at tale op. Og når jeg ser tilbage på det år, der er gået, er det desværre ikke mange ting, som vi mener det er værd at tale op, og det kommer min tale til at bære præg af.

I løbet af året har vi hørt statsministeren gentage, at regeringen vil øge trygheden for borgerne, og det kan man som udgangspunkt kun bakke op om, for tryghed er jo en god ting. Det har dog vist sig, at det ikke er alle borgere, som regeringen vil øge trygheden for. Jeg tror i hvert fald ikke, at de familier, som blev ramt af kontanthjælpsloftet i oktober, føler sig trygge i dag. Jeg tror heller ikke, at den megen snak om at skabe forringelser for SU'en og en højere pensionsalder har øget trygheden hos de studerende eller hos den nedslidte arbejder, der nærmer sig pensionsalderen. Det samme kunne jeg sige om vores børn og børnebørn, for det øger bestemt ikke trygheden for dem, at et flertal i Folketinget har indgået en ny Nordsøaftale, som giver skattelettelser til Mærsk og svækker den grønne omstilling. Man kan heller ikke ligefrem sige, at det øger trygheden, at de samme partier har valgt at afskaffe PSO'en – jeg er klar over, at de forskellige partier har forskellige intentioner med det, men faktum er, at afskaffelsen kommer til at øge

Danmarks udledning af CO₂. Og er det virkelig en pris, der er værd at betale lige nu, hvor klimakrisen aldrig har været mere alvorlig?

Min kollega hr. René Gade plejer at sige, at han ser hele Folketinget som en slags landshold, der skal spille sammen. Men hvis vi skal forestille at være et landshold, er vi godt nok et samspilsramt et af slagsen. Vi mangler en taktik for hele Danmarks politiske landshold. Statsministeren forsøgte sig tidligere uden stort held med en 2025-plan, og nu prøver han så igen. Sidste gang gik det ikke så godt, og det var ellers den plan, som en af Venstres ordførere syntes var så genial, at den kunne sammenlignes med Michael Laudrups berømte dribletur ved VM i 1986. Jeg ved ikke meget om fodbold, men jeg har været inde at læse mig til, at Danmark i den pågældende slutrunde endte med at tabe 1-5 til Spanien efter en forfærdelig fejlaflevering fra en Jesper Olsen – og spørgsmålet er så i virkeligheden, om ikke både regeringens første og anden 2025-plan snarere ligner fejlafleveringer fra Olsen end genialiteter fra Laudrup.

Når alt kommer til alt, har det vel på mange måder været et år i fejlafleveringernes tegn, og jeg synes måske, at man ligefrem kan tale om selvmål. Det var et selvmål at gennemføre kontanthjælpsloftet, fordi Danmark ikke bliver et rigere samfund af at skabe flere fattige. Det var et selvmål at fjerne støtten og ikke udbedre de fejl, man havde begået i forhold til elbilerne, fordi flere elbiler er en forudsætning for at skabe et samfund baseret på vedvarende energi. Det var et selvmål at afskaffe PSO'en, fordi man skal betale en rimelig pris for at gøre skade på vores klima, miljø og natur. Det var et selvmål at lave Nordsøaftalen, fordi aftalen forringer mulighederne for at holde den globale temperaturstigning under de nødvendige 2 grader. Det var et selvmål at indføre udlændingestramninger, der er på kant med menneskerettighederne, fordi menneskerettighederne er nogle af de vigtigste elementer i et demokratisk samfund.

Tidligere i år præsenterede Alternativet et folkeskoleudspil. Og her foreslog vi bl.a., at vi gerne ville reducere eller faktisk helt fjerne brugen af karakterer. Det gjorde vi, fordi vi ønsker at reducere præstationsangst og stress blandt elever, og fordi vi ønsker en bedre og mere motiverende og konstruktiv evalueringskultur. Forslaget blev desværre ikke taget specielt godt imod af regeringen – tværtimod kan jeg forstå, at ministre elsker karakterer. Og siden ministre elsker karakterer og vi er i en tid, hvor mange unge er til eksamen og sveder for at opnå de bedste karakterer, tænker jeg, at jeg vil give nogle af ministrene en karakter og noget

feedback for det arbejde, de har gjort. Inden jeg går i gang, skal jeg sige, at det ikke er alle ministre, der har været til eksamen i år, men jeg synes, at alle skal lytte efter – for det kan være, at de kan bruge feedbacken til næste år.

Den første, der har været til eksamen, er undervisningsministeren. Undervisningsministeren har afleveret en synopsis om fremtidens skolesystem. Opgaven bærer præg af stor selvstændighed, og det er tydeligt, at ministeren har en stor viden om emnets metode og faglige indhold. Censor, som i dette tilfælde er fru Carolina Magdalene Maier, er især begejstret for det kapitel, som handler om at sætte folkeskolen fri. Her foreslår ministeren bl.a. at gøre de bindende læringsmål fra folkeskolereformen vejledende, og det fortjener stor ros. Samlet set står ministeren til et 7-tal inden den mundtlige eksamen, og til den tid kan ministeren score højere eller lavere afhængigt af præstationen. For at få en højere karakter kan ministeren eksempelvis præsentere et seriøst bud på, hvordan vi reducerer stress og dårlig trivsel hos lærere og elever, eller ministeren kan komme med et oplæg til, hvordan de nationale test bliver afskaffet, og det er noget, vi ved ministeren tidligere har skrevet essays om.

Det næste levende billede, der skal eksamineres, er justitsministeren. Ministeren har afleveret en skriftlig opgave, der hedder »Bander bag tremmer«. Foruden den farverige og kreative titel er opgaven fyldt med forslag til, hvordan man kan straffe indsatte hårdere, og problemet med opgaven er derfor ikke den manglende kreativitet, men snarere det, at den måske lige er kreativ nok. Mange af forslagene er nemlig direkte i modstrid med, hvad førende teoretikere og forskere inden for pensum anbefaler. Men det kan jeg så læse mig til ministeren er fuldstændig ligeglad med, for det fremgår af opgaven, at det der med resocialisering går ministeren ikke op i. Og det duer selvfølgelig slet ikke, når man afleverer en eksamensopgave. Der er nogle interessante perspektiveringer til sidst om en afskaffelse af blasfemiparagraffen, men trods det bliver det ikke til mere end karakteren 00.

Den næste bedømmelse vedrører en gruppeeksamen, nemlig for sundhedsministeren og ligestillingsministeren. Noget af det positive ved deres opgave er, at ministrene faktisk har haft modet til endelig at få skrevet transkønnethed ud af listen over psykiske sygdomme. Også afsnittet om at bekæmpe homofobi i sport er noget, der gør rigtig stort indtryk, for det er vigtigt at være inkluderende over for alle uanset seksuel orientering i sporten. Efter at have voteret med censor har vi valgt at give gruppen et 2-tal. Vi ved

godt, at gruppen havde håbet på mere, men der er håb endnu, for der er et par år til eksamen. Men hvis karakteren skal løftes, er det nødvendigt at lave en ny og måske mere projektorienteret opgave, der handler om alternativ behandling, medicinsk cannabis og måske også øremærket barsel til mænd.

Den næste gruppe er klimaministeren og miljøministeren, og der er desværre ikke kommet noget særlig godt ud af den gruppeeksamen. Ud over en pulje penge til bæredygtig fiskeproduktion og akvakultur er det eneste positive, jeg kan sige om opgaven, at de har skrevet den selv. Resultatet er ikke desto mindre skuffende, da opgaven er fyldt med fejl og forkert brug af pensum. Især kapitlerne om den nye Nordsøaftale, afskaffelse af PSO, forringelse af elbiler osv. bunder simpelt hen i misforståelser, og derfor har vi ikke nogen anden udvej end at bede gruppen om at gå skoleåret om.

Den sidste, der har været til eksamen, er så statsministeren. Og da statsministeren er den eneste 3. g'er, er statsministeren også den eneste, der har afleveret en SRP-opgave – en opgave, som bærer titlen 2025-planen. Vi har kun nået at skimme den seneste opgave, men vi kan allerede se, at den ligner noget, vi har set tidligere, og derfor kan vi gentage os selv. Det bedste, vi kan fremhæve, er kapitlet om nye teknologier og iværksætteri, som desværre slet ikke er foldet nok ud i den her opgave. Selv om der er positive ting, må vi sige, at statsministeren ikke er bestået. Kapitlerne om at omlægge SU'en, forringe vilkår for pensionister, folk, der kommer til landet, og flygtninge, tæller rigtig meget ned. Men statsministeren er heller ikke dumpet, for det lader nemlig til, at der er en procedurefejl i forbindelse med afleveringen. Den mangler simpelt hen nogle helt obligatoriske afsnit om klima, miljø, natur og grøn omstilling – og det er selvfølgelig en forudsætning for at kunne aflevere eksamensopgaver. Her er reglerne i Folketinget ikke anderledes, end de er på Kunstakademiets Designskole og Arkitektskole, hvor man selvfølgelig også altid har de 17 verdensmål med i sin afsluttende projektopgave. Så på den baggrund giver vi statsministeren en ekstra chance, og statsministeren skal gå hjem og forberede sig til en reeksamen, som bliver afholdt den første tirsdag i oktober. Og jeg vil anbefale statsministeren at bruge sommerferien flittigt til at få fulgt op på de kapitler, som i den grad halter. Tak for ordet.

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Alternativet, Folketingstale, Politisk tale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/rasmus-nordqvists-ordfoerertale-ved-folketingets-afslutningsdebat-2017>